

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 311)

Jan (2) / 2020

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	9
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	12
5. சது: ச்லோகீ (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	20

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 131)

அத்யாயம் - 28 - உபாஸகனின் ஒழுக்கங்கள்

சக்ர:-

1. நமஸ்தே கமலாவாஸே நமஸ்த்ரய்யந்த வாஸிநி

த்வத் ப்ரஸாதேந விதிவச்ச்ருதோ மந்த்ர: ஸமாதிநா

பொருள் - இந்த்ரன் மஹாலக்ஷ்மியிடம், “தாமரையில் வசிப்பவளே! உனக்கு எனது நமஸ்காரங்கள். வேதாந்தங்களில் வசிப்பவளே! உனக்கு நமஸ்காரங்கள். உனது கருணையால் அனைத்து மந்த்ரங்களைக் குறித்து நான் நன்கு அறிந்தேன்”, என்று கூறத் தொடங்கினான்.

2. ப்ரதிபத்திச்ச ஸகலா ஸ்வரூபம் ச யதாஸ்திதம்

ஆஹோராத்திரிகம் ஆசாரம் இதாநீம் வக்தும் அர்ஹஸி

பொருள் - இந்த்ரன் தொடர்ந்து, “அந்த மந்த்ரங்களுடைய ஆழ்பொருள்கள் மற்றும் அவற்றின் ஸ்வரூபம் ஆகியவற்றை நான் உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தேன். இனி உபாஸகன் ஒருவன், பகல் மற்றும் இரவுப்பொழுதுகளில் பின்பற்ற வேண்டிய ஒழுக்கங்களைக் கூறுவாயாக”, என்றான்.

ஸ்ரீ:-

3. ஏகோ நாராயண: ஸ்ரீமாந் அநாதி: புஷ்கரேக்ஷண:

ஜ்ஞாநைச்வர்ய மஹாசக்தி வீர்ய தேஜோ மஹோததி:

பொருள் - மஹாலக்ஷ்மி உரைக்கத் தொடங்குகிறாள்: மஹாலக்ஷ்மியைக் கொண்டவனும், தொடக்கம் அற்றவனும், தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனும், “ஞானம், ஐச்வர்யம், மஹாசக்தி, வீர்யம், தேஜஸ்” ஆகியவற்றின் ஸமுத்ரமாக உள்ளவனும் நாராயணன் ஒருவனே ஆவான்.

4. ஆத்மா ஸ ஸர்வபூதாநாம் ஹம்ஸோ நாராயணோ வசீ
தஸ்ய ஸாமர்த்யரூபாஹமேகா தத் தர்ம தர்மிணீ

பொருள் - அவனே அனைத்து பூதங்களுடைய ஆத்மாவாக உள்ளான். ஹம்ஸரூபியாக உள்ள நாராயணனே அனைவரையும் தன்வசப்படுத்தி நியமிப்பவன் ஆவான். அவனுடைய அனைத்து சாமர்த்யங்களாகவும் நானே உள்ளேன். அவனுடைய அனைத்து குணங்களையும் நான் கொண்டுள்ளேன்.

5. ஸாஹம் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகாந் பாவாந் விததாநா புந: புந:
ஆராதிதா ஸதீ ஸர்வாம்ஸ்தாரயாமி பவார்ணவாத்

பொருள் - அனைத்தையும் மீண்டும் மீண்டும் ஸ்ருஷ்டிக்கும் என்னை ஆராதித்தபடி உள்ளவர்களை, நான் மிகவும் பாதுகாப்பாக ஸம்ஸாரத்தின் அக்கரைக்குச் செல்வதற்கு வழி காண்பிக்கிறேன்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 311)

இந்த நூலில் கூறியவற்றுக்குத் தோஷம் இல்லாமை

மூலம் - “ஸூக்ச்ம: பரமதுர்ஜ்ஞேய: ஸதாம் தர்ம: ப்லவங்கம” என்றும், “தர்மஸ்ய தத்த்வம் நிஹிதம் குஹாயாம்” என்றும், “அணீயாந் சக்ஷுரதாராயா: கோ தர்மம் வக்துமர்ஹதி” என்றும் ரிஷிகளுக்கும்கூட வருந்திப் பத விந்யாஸம் பண்ண வேண்டி இருக்கிற நிலங்களில், “மஹாஜநோ யேந கத: ஸ பந்தா:” என்றும், “தர்மசாஸ்த்ர ரதாருடா வேத கட்க தரா த்விஜா: | க்ரீடார்த்தமபி யத் வ்ரூயு: ஸ தர்ம: பரமோ மத:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ச்ருதி ஸ்ம்ருதி சரணரான பூர்வாசார்யர்கள், கண்டக சோதநம் பண்ணி நடந்த வழியிலே நடக்கையாலே நமக்கு வருவதொரு தப்பில்லை.

விளக்கம் - இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (18-15) - ஸூக்ச்ம: பரமதுர்ஜ்ஞேய: ஸதாம் தர்ம: ப்லவங்கம -உயர்ந்தவர்கள், தங்களை அண்டியவர்களைக் காக்கும் தர்மம் மிகவும் ஸூக்ச்மமானது - என்றும், மஹாபாரதம் வனபர்வம் (268-121) - தர்மஸ்ய தத்த்வம் நிஹிதம் குஹாயாம் - தர்மத்தின் தத்வம் இரகசியமானது - என்றும், மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (35-29) - அணீயாந் சக்ஷுரதாராயா: கோ தர்மம் வக்துமர்ஹதி - கத்தி நுனியைக் காட்டிலும் ஸூக்ச்மமான தர்மத்தை யாரால் விளக்கும் தகுதி யாருக்கு உள்ளது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மிகவும் உயர்ந்த மஹரிஷிகளும் கூட மிகவும் சிரமத்துடன் பின்பற்ற வேண்டிய நடைமுறைகள் உள்ளன. ஆனால், மஹாபாரதம்

வனபர்வம் (268-121) - மஹாஜநோ யேந கத: ஸ பந்தா: - சான்றோர்கள் எந்த வழியில் நடந்தார்களோ அதுவே நமக்கும் சிறந்த வழியாகும் - என்றும், தர்மசாஸ்த்ர ரதாநூடா வேத கட்க தரா த்விஜா: | க்ரீடார்த்தமபி யத் வ்ரூயு: ஸ தர்ம: பரமோ மத: - தர்மசாஸ்த்ரம் என்னும் தேரில் அமர்ந்து, வேதங்கள் என்னும் வாளைக் கையில் பிடித்து நிற்கும் அந்தணர்கள் விளையாட்டாகவே உரைப்பதும் கூட தர்மம் என்றே கொள்ளப்படும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதி ஆகியவற்றையே அண்டி நிற்கும் நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள், வழியில் உள்ள முட்களை எடுத்து பாதையைத் தூய்மையாக்குவது போன்று உண்டாக்கிய பாதையில் நாம் செல்வதால், நமக்கு வழி தவறிப் போகும் பாதிப்பும் தவறும் ஏற்படுவதில்லை.

பூர்வாசார்யர்களைப் பின்பற்றினால் கிட்டும் நன்மைகள்

மூலம் - இவ்வழி நடந்தவர்களுக்கு, “அவிச்ராந்தமநாலம்பம் அபாதேயமதேசிகம் | தம: காந்தாரமத்வாநம் கதமேகோ கமிஷ்யஸி” என்றும், “நிஷ்பாநீயே நிராலம்பே நிச்சாயே நிரபாச்ரயே | த்ராகீயஸ்யசுபே மார்கே யமஸ்ய ஸதநம் ப்ரதி” என்றும் மஹர்ஷிகள் நெஞ்சாறல்படும் வழிகள் காணவேண்டா. பஞ்சாக்நி வித்யையிற் சொன்னபடியே “பருத்திபட்ட பன்னிரண்டும் பட்டுப் பூட்டைக் குண்டிகை போலே” ஏறுவது இழிவதாக தூமாதரி மார்கத்திலே பரிப்ரமிக்கவும் வேண்டா.

விளக்கம் - இத்தகைய நல்வழியில் செல்பவர்களுக்கு, மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (337-34) - அவிச்ராந்தமநாலம்பம் அபாதேயமதேசிகம் | தம: காந்தாரமத்வாநம் கதமேகோ கமிஷ்யஸி - இளைப்பாறுவதற்கு ஏற்ற இடம் இல்லாமல், பற்றிக் கொள்ள கைப்பிடி இல்லாமல், பசியைத் தீர்ப்பதற்கான உணவும் இல்லாமல், வழி காட்டுபவர்கள் இல்லாமல், இருளில் செல்லவேண்டியதாக உள்ள நரக மார்க்கம் என்பதில் நீ தனித்து எவ்விதம் செல்வாய் - என்றும், வங்கீபுரத்து நம்பி காரிகை (24) - நிஷ்பாநீயே நிராலம்பே நிச்சாயே நிரபாச்ரயே | த்ராகீயஸ்யசுபே மார்கே யமஸ்ய ஸதநம் ப்ரதி - பருகுவதற்கு நீரும், தாங்குவதற்குக் கைப்பிடியும், ஒதுங்குவதற்கு நிழலும், தங்குவதற்கு இடமும் இல்லாமல், மிகவும் நீண்டதாக, துக்கத்தை மட்டுமே அளிப்பதாக உள்ள யமனின் இடத்திற்குச் செல்லும் பாதையே

எனக்கு அச்சத்தை உண்டாக்கும் பிறவிகளுடைய வரிசையாக உள்ளன – என்றும், மஹரிஷிகள் வேதனை அடைகின்ற வழிகளில் செல்லவேண்டிய அவசியம் இல்லை. பஞ்சாக்நி வித்யையில் கூறுவது போன்று, பருத்தியானது பல நிலைகளைக் கடந்த பின்னர் ஆடையாவது போன்றும், ஏற்றம் நீர் இறைக்கும்போது மேலும் கீழுமாகச் செல்வது போன்றும், தூமணி மார்க்கமாக வருவதும் போவதுமாக உள்ள நிலை உண்டாகாது.

மூலம் – “த்வம் ந்யஞ்சித்பிருதஞ்சித்பி: கர்மஸூத்ரோப்பாதிதை: | ஹரே விஹரஸி க்ரீடா கந்துகைரிவ ஜந்துபி:” என்கிற பகவத் லீலோபகரணமான தசை கழிந்து மற்றுமுள்ள அதிசயித பலங்கள் பெறப்போம் அதிகாரிகளுடைய வழிகளிற்காட்டில் புருஷார்த்த பூயஸ்தையாலும், புநராவ்ருத்தியில்லாமையாலும் “தேப்போ விசிஷ்டாம் ஜாநாமி கதிமேகாந்திநாம் ந்ருணாம்”, “உத்க்ராமதி ச மார்கஸ்த: ... சீத்பூதோ நிராமய:”, “தேவயாந: பர: பந்தா யோகிநாம் க்லேச ஸம்சுஷ்யே” இத்யாதிகளிற்படியே அத்யந்த விசிஷ்டமாய்,

விளக்கம் – ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - த்வம் ந்யஞ்சித்பிருதஞ்சித்பி: கர்மஸூத்ரோப்பாதிதை: | ஹரே விஹரஸி க்ரீடா கந்துகைரிவ ஜந்துபி: - ஸர்வேச்வரனே! கர்மங்கள் என்னும் கயிற்றால் கட்டப்பட்ட பந்துகள் போன்று கீழும் மேலுமாக எழும்பியபடி உள்ள ஜந்துக்களைக் கொண்டு நீ விளையாடுகிறாய் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பகவானின் லீலையில் விளைவாக ஸம்ஸார நிலையில் உள்ளவர்கள், அந்த நிலை நீங்கிய பின்னர், ஸ்வர்கம் முதலான பலன்களைப் பெறுகின்ற அதிகாரிகள் செல்லும் பாதையைக் காட்டிலும் வேறான (அர்ச்சிராதி) பாதையில் செல்கிறார்கள். இத்தகைய மார்க்கமானது புருஷார்த்தத்தின் மேன்மை மற்றும் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்புதல் இல்லாமை ஆகிய காரணங்களால், மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (358-6) - தேப்போ விசிஷ்டாம் ஜாநாமி கதிம் ஏகாந்திநாம் ந்ருணாம் – அவனைச் சரணம் புகுந்தவர்கள் செல்லும் வழியானது மிகவும் மேலானது – என்றும், மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (194-27) - உத்க்ராமதி ச மார்கஸ்த: ... சீத்பூதோ நிராமய: - மேலே எழும்பும் ஜீவாத்மா அந்த மார்க்கத்தில் சென்று ... ஸம்ஸார துன்பம் நீங்கப்பெற்று – என்றும், தேவயாந: பர: பந்தா யோகிநாம் க்லேச ஸம்சுஷ்யே – யோகிகளுக்கு

கர்மங்கள் நீங்கிய பின்னர் தேவயானம் என்னும் உயர்ந்த மார்க்கம் கிட்டுகிறது –
என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மிகவும் உயர்ந்ததாக உள்ளது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 7)

7. இந்த யுக்திகளுக்குக் கண்ணழிவுண்டேயாகிலும், சாஸ்த்ரபலத்தாலே ஆத்மா தேஹாதி விலக்ஷணாகக் கடவன்.

அவதாரிகை - இப்படி யுக்தியாலே ஸாதிதமானவர்த்தத்தை சாஸ்த்ரபலத்தாலே த்ருட்கரிக்கிறார் (இந்த யுக்திகளுக்குக் கண்ணழிவுண்டேயாகிலும் சாஸ்த்ர பலத்தாலே ஆத்மா தேஹாதி விலக்ஷணனாகக் கடவன்) என்று.

விளக்கம் - இவ்விதம் யுகம் மூலம் நிலை நிறுத்திய ஆழ்பொருளை, சாஸ்த்ரங்களுடைய வலிமையால் உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண்ணழிவுண்டேயாகிலும்) என்கையாலே ஸர்வதா இதுக்குக் கண்ணழிவு சொல்ல ஒருவர்க்கும் போகாது; அது தானுண்டாய்த்தாகிலும் இவ்வர்த்தம் ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி ஸகல சாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே, சாஸ்த்ர பலந்தானே இவ்வர்த்தத்தை ஸாதிக்குமென்று கருத்து. “பஞ்சவிம்சோயம் புருஷ:”, “பஞ்சவிம்ச ஆத்மா பவதி”, “பூதாநி ச கவர்க்கேண சவர்க்கேண இந்த்ரியாணி ச; டவர்க்கேண தவர்க்கேண ஜ்ஞாந கந்தாதயஸ் ததா மந: பகாரேணைவோக்தம் பகாரேண தவஹஹ்ருதி: பகாரேண பகாரேண மஹாந் ப்ரக்ருதிருச்யதே ஆத்மா து ஸ மகாரேண பஞ்சவிம்ச: ப்ரகீர்த்தித:”, “ய: பர: ப்ரக்ருதே: ப்ரோக்த: புருஷ: பஞ்சவிம்சக:, ஸ ஏவ ஸ்வபூதாத்மா நர இத்யபிதீ யதே”, “ஆத்மா சுத்தோக்ஷரச் சாந்தோ நிர்க்குண: ப்ரக்ருதே: பர:”, “ப்ரவ்ருத்த்யபசயெள ந ஸ்த

ஏகஸ்யாகிலஜத்துஷு:”, “பிண்ட: ப்ருதக் யத: பும்ஸச் சிர: பாண்யாதி லக்ஷண:, ததோஹமிதி குத்ரைதாம் ஸம்ஜ்ஞாம் ராஜந் கரோம்யஹம்”, “கிம்த்வ மேதச்சிர: கிம்நு உரஸ்தவ ததோதரம், கிமு பாதாதிகம் த்வம்வைதவைதத் கிம்மஹீ பதே ஸமஸ்தாவயவேப்யஸ் த்வம் ப்ருதக்பூப வ்யவஸ்திதம், கோஹமித்யேவ நிபுணோ பூத்வா சிந்தய பார்த்திவ”, “பஞ்சபூதாத்மகே தேஹே தேஹீ மோஹதமோ வ்ருத:, அஹம் மமைததிச்சுச்சை: குருதே குமதிர் மதிம் ஆகாசவாய்வக்நி ஜல ப்ருதிவீப்ய: ப்ருதக்ஸ்திதே, அநாத்மந்யாத்ம விஜ்ஞாநம் க: கரோதி களேபரே” என்று இப்படிச் ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி ஸகல சாஸ்த்ர ப்ரதிபந்நமான ஆத்மாவினுடைய தேஹாதி விலக்ஷணத்வம் துரபஹ்நவம் என்று நினைத்திறே சாஸ்த்ர பலத்தாலே ஆத்மா தேஹாதி விலக்ஷணனாகக் கடவனென்று ஸுநிச்சயமாக வருளிச்செய்தது.

விளக்கம் – “கண்ணழிவுண்டேயாகிலும்” என்று கூறுவதன் மூலம், இத்தகைய யுகங்களுக்கு எந்தவிதத்திலும் அழிவு உரைக்க இயலாது. இதனையும் பிறர் மறுத்து உரைத்தாலும், இந்தக் கருத்துக்கள் அனைத்தும் ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதி என்பதான அனைத்துவிதமான சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் வெளிப்படுவதால், சாஸ்த்ரங்களுடைய வலிமையாலும் இந்தக் கருத்துக்கள் நிலைநாட்டப்படுவதாகக் கருத்து. பஞ்சவிம்சோயம் புருஷ: - புருஷன் இருபத்து ஐந்தாவது தத்வமாகிறான் – என்றும், பஞ்சவிம்ச ஆத்மா பவதி - ஆத்மா இருபத்து ஐந்தாவது தத்வமாகிறான் என்றும், பூதாநி ச கவர்க்கேண சவர்க்கேண இந்த்ரியாணி ச; டவர்க்கேண தவர்க்கேண ஜ்ஞாந கந்தாதயஸ் ததா மந: பகாரேணைவோக்தம் பகாரேண தவஹஹ்ருதி: பகாரேண பகாரேண மஹாந் ப்ரக்ருதிருச்ச்யதே ஆத்மா து ஸ மகாரேண பஞ்சவிம்ச: ப்ரகீர்த்தித: - க வரிசையில் உள்ள எழுத்துக்களால் பஞ்சபூதங்களும், ச வரிசையில் உள்ள எழுத்துக்களால் கர்ம இந்த்ரியங்களும், ட வரிசை எழுத்துக்களால் ஞான இந்த்ரியங்களும், ப என்பதால் மனமும், ப2 என்பதால் அஹங்காரமும், ப3 என்பதால் மஹத் தத்வமும், ப4 என்பதால் ப்ரக்ருதியும் கூறப்பட்டது. ம என்பதால் இருபத்து ஐந்தாவது தத்வமான ஆத்மா கூறப்படுகிறான் என்றும், ய: பர: ப்ரக்ருதே: ப்ரோக்த: புருஷ: பஞ்சவிம்சக:, ஸ ஏவ ஸ்வபூதாத்மா நர இத்யபிதீ யதே - இருபத்து ஐந்தாவது தத்வமாக எந்த ஒரு புருஷன் கூறப்படுகிறானே அவனே அனைத்து பூதங்களிலும் ஆத்மா எனப்படுகிறான் என்றும், ஆத்மா சுத்தோக்ஷரச் சாந்தோ நிர்க்குண: ப்ரக்ருதே: பர:

- ஆத்மா தூய்மையானவன், அழிவற்றவன், சாந்தமானவன், மூன்று குணங்கள் அற்றவன், சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறானவன், அவனுக்கு வளர்தல் தேய்தல் இல்லை - என்றும், பிண்ட: ப்ருதக் யத: பும்ஸச் சிர: பாண்யாதி லக்ஷண:, ததோஹமிதி குத்ரைதாம் ஸம்ஜ்ஞாம் ராஜந் கரோம்யஹம் - எந்த ஒரு காரணத்தால் தலை, கை, கால், போன்ற உறுப்புக்கள் கொண்ட சரீரமானது ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறானதாக உள்ளதோ, அந்தக் காரணத்தால் “ஆத்மா” என்ற இதன் பெயரை நான் எங்கு கூறுவேன் - என்றும், கிம்த்வ மேதச்சிர: கிம்நு உரஸ்தவ ததோதரம், கிமு பாதாதிகம் த்வம்வைதவைதத் கிம்மஹீ பதே ஸமஸ்தாவயவேப்ப்யஸ் த்வம் ப்ருதக்பூப வ்யவஸ்திதம், கோஹமித்யேவ நிபுணோ பூத்வா சிந்தய பார்த்திவ - நீ இந்தத் தலையா அல்லது தலை உன்னுடையதா, நீ இந்த வயிறா அல்லது வயிறு உன்னுடையதா, நீ இந்த கால் போன்றவையா அல்லது அவை உன்னுடையதா? நீ அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறானவனாக உள்ளாய், நீ அனைத்தும் அறிந்தவனோ? அப்படியெனில் இவற்றில் நீ யார் என்று சிந்திப்பாயாக - என்றும், பஞ்சபூதாத்மகே தேஹே தேஹீ மோஹதமோ வ்ருத:, அஹம் மமைததிச்யுச்சை: குருதே குமதிர் மதிம் ஆகாசவாய்வக்நி ஜல ப்ருதிவீப்பய: ப்ருதக்ஸ்திதே, அநாத்மந்யாத்ம விஜ்ஞாநம் க: கரோதி களேபரே - தூய்மையான ஜீவாத்மா, தீயபுத்தி காரணமாக இருளால் சூழப்பட்டவனாக, ஐந்து பூதங்களுடைய மாறுபாடாக உள்ள இந்தச் சரீரத்தில் “நான், என்னுடையது” என்று அகப்படுகிறான். பஞ்சபூதங்களைக் காட்டிலும் வேறாக ஆத்மா உள்ளபோது, யார் இந்தச் சரீரத்தை ஆத்மா என எண்ணுவான்? - என்றும் உள்ள ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதி முதலான அனைத்து சாஸ்த்ரங்களிலும் வெளிப்படுவதாகிய “ஆத்மா சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது” என்று அறிதல் மிகவும் கடினமானது எனபதை அறிந்த காரணத்தால்தான், தகுந்த சாஸ்த்ரங்களின் வலிமையைத் துணையாகக் கொண்டு இங்கு இவர் “ஆத்மா தேஹாதி விலக்ஷணமாகக் கடவன்” என்று அருளிச் செய்கிறார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 276)

4-5-2 மையகண்ணாள் மலர்மேலுறைவாள் உறை மார்பினன்

செய்யகோலத் தடங்கண்ணன் விண்ணோர் பெருமான் தன்னை
மொய்ய சொல்லால் இசைமாலைகளேத்தி உள்ளப் பெற்றேன்
வெய்ய நோய்கள் முழுவதும் வியன் ஞாலத்து வீயவே

பொருள் - மை தீட்டப்பட்ட திருக்கண்கள் கொண்டவரும், தாமரைமலரில் தனது பிறப்பையும் இருப்பையும் கொண்டவரும் ஆகிய பெரியபிராட்டியார் எப்போதும் வசிக்கும் திருமார்பு கொண்டவனும், சிவந்த அழகான மலர்ந்த திருக்கண்கள் கொண்டவனும், இப்படியாக ஒருவருக்கொருவர் சேர்ந்தபடி உள்ள ரஸத்தை பரமபதத்தில் உள்ளவர்கள் அனுபவிக்கும்படியாகச் செய்வனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை, சீரான சொற்கள் கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட இசையுடன் கூடிய மாலைகளால், விரிந்து நிற்கும் இந்த ஜகத்தில் நான் உள்ளபோதிலும் இதனுடன் கொண்ட ஸம்பந்தம் காரணமாக ஏற்படக்கூடிய அனைத்து துன்பங்களும் விலகும்படியாகத் துதித்து, அதன் விளைவாக அவனுக்கு ஏற்படுகின்ற திருமுக மலர்ச்சியை எனது நெஞ்சால் நான் அனுபவிக்கப் பெற்றேன்.

அவதாரிகை - இம்மறைச்வர்யத்துக்கு அடியான ஸ்ரீய:பதித்வத்தை அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரன் ப்ரஸாதத்தாலே அவன் கருத்தறிந்து நடத்தும் ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதமடியாக, நாரதாதிகள் முன்னிலையாகவாயிற்று ஸ்ரீமத்ராமாயணம் ப்ரஸ்துதமாயிற்றது; இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமாயணத்திற் காட்டில்

தாம் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்துக்கு ஏற்றம் அருளிச்செய்கிறார். “திருமாலாலருளப்பட்ட சடகோபன்” (8-8-11) என்கிறபடியே, அவர்களிருவருடையவும் ப்ரஸாதமடியாகவாயிற்று இப்ப்ரபந்தங்கள் பிறந்தது. “ஸீதாயாச்சரிதம் மஹத்” என்கிறது இரண்டுக்கும் ஒக்கும்; “திருமாலவன் கவியாது கற்றேன்” என்றாரிறே இவரும். அவன் பாடித் தனியே கேட்பித்தான்; அவனோடே கூடக் கேட்பித்து அச்சேர்த்தியிலே மங்களாசாஸனம் பண்ணப் பெற்றார் இவர்; மையகண்ணால் மலர்மேலுறைவாளுறை மார்பினனானவனை யாயிற்றுக் கவிபாடிற்று.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட மஹத்தான ஐச்வர்யத்திற்குக் காரணமாக உள்ளதான “மஹாலக்ஷ்மியின் கணவன்” என்ற தன்மையை அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரனுடைய திருவுள்ளத்தை, அவனுடைய கருணை காரணமாகவே அறிந்து நடக்கவல்லவன் நான்முகன் ஆவான்; அவன் மூலமாக நாரதர் போன்றோர் வழியாக ஸ்ரீமதீராமாயணம் வெளிப்பட்டது. இப்படியாக உள்ள இராமாயணத்தைக் காட்டிலும் தனது ப்ரபந்தத்திற்கு உள்ள ஏற்றத்தை இங்கு அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (8-8-11) - திருமாலாலருளப்பட்ட சடகோபன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்கள் இருவருடைய அருள் மூலமாகப் பிறந்தது இந்த ப்ரபந்தம் ஆகும். ஸீதாயாச்சரிதம் மஹத் - சீதையின் சரிதம் மஹத்தானது - என்ற நிலை இராமாயணம் மற்றும் இந்த ப்ரபந்தம் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவானது ஆகும்; திருவிருத்தம் (48) - திருமாலவன் கவியாது கற்றேன் - என்று இவர் அருளிச்செய்கிறார். வால்மீகி பாடி, இராமனைத் தனியே கேட்கும்படியாகச் செய்தான்; மஹாலக்ஷ்மியுடன் இவன் சேர்ந்து கேட்கும்படியாகச் செய்து, அந்தச் சேர்த்தியில் மங்களாசாஸனம் செய்து இவர் மகிழ்ந்தார். திருவாய்மொழி (4-5-2) - மையகண்ணால் மலர்மேலுறைவாளுறை மார்பினன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவனை அல்லவோ இவர் புகழ்ந்தார்?

வ்யாக்யானம் - (மையகண்ணாள்) “அஸிதேக்ஷணா” என்னக்கடவதிறே. பெரியபிராட்டியார் திருக்கண்களாலே ஒருகால் கடாக்ஷித்தால், ஒரு பாட்டம் மழை விழுந்தாற்போலே ஸர்வேச்வரன் திருமேனி குளிரும்படியாயிற்று இருப்பது; “மழைக்கண் மடந்தை”யிறே. இவள் கடாக்ஷமில்லாமையிறே அல்லாதார்

விருபாக்ஷராகிறது. “நமச்சூரங்கநாயக்யை யத் ப்ரு விப்ரம பேதத: | ஈசேசிதவ்ய வைஷம்ய நிம்நோந்நதமிதம் ஜகத்”; ஒருவன் அழகியமணவாளப் பெருமாளாயிருக்கிறதும், ஒருவன் பிஷுகனா யிருக்கிறதும். (மலர் மேலுறைவாள்) செல்வித்தாமரைப்பூவில் பரிமளம் உபாதாநமாகப் பிறந்தவள். அவயவ ஸோபை அது, ஸௌகுமார்யம் இது. (உறைமார்பினன்) பூவிலும் கூசி அடியிடுமவள் பொருந்தி வர்த்திக்கும் மார்பு படைத்தவன். ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், பெருமானைக் கைப்பிடித்த பின்பு, ஸ்ரீமிதிலையை நினையாதாப்போலே, இவளும் இவன் மார்வில் சுவடறிந்த பின்பு தாமரையை நினையாதபடி; “நோபஜநம் ஸ்மரந் இதம் சரீரம்” என்று முக்தர் ஸம்ஸார யாத்ரையை ஸ்மரியாதாப்போலே, இவள் பூவை ஸ்மரியாதபடி.

விளக்கம் - (மையகண்ணாள்) - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (16-5) - அஸிதேக்ஷணா - கறுத்த திருக்கண்கள் கொண்டவள் - என்றது காணலாம். பெரியபிராட்டியார் தனது திருக்கண்கள் மூலம் ஒருமுறை கடாஷ்டம் செய்தால், ஒரு பாட்டம் மழை பொழிவது போன்று ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனி குளிரும்படியாக உள்ளது; திருவிருத்தம் (52) - மழைக்கண் மடந்தை - அல்லவோ? இவளுடைய கடாஷ்டம் இல்லையென்றால் தாமரைக்கண்ணனாகிய விஷ்ணுவாக அல்லாமல் ஒருவர் சிவனாகிறார். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் - நமச்சூரங்கநாயக்யை யத் ப்ரு விப்ரம பேதத: | ஈசேசிதவ்ய வைஷம்ய நிம்நோந்நதமிதம் ஜகத் - என்பதற்கு ஏற்ப ஒருவன் அழகியமணவாளப்பெருமாளாக உள்ளதும், ஒருவன் பிச்சை ஏற்பதும் இவளைப் பொறுத்தே உள்ளது. (மலர் மேல் உறைவாள்) - நன்கு மலர்ந்த அழகான தாமரையின் பரிமளமானது உபாதானக்காரணமாக உள்ளது போன்று அவதரித்தாள். இங்கு அவயங்களுடைய அழகும் மென்மையும் கூறப்பட்டது. (உறை மார்பினன்) - மலர் மீது நடந்தால் கூட கூசும்படியாக மெதுவாக நடப்பவள் பொருந்தி வசிக்கும் திருமார்பு கொண்டவன். ஜனகராஜனுடைய புத்ரியாகிய சீதையானவள், இராமனுடைய திருக்கரத்தைப் பற்றிய பின்னர், மிதிலையை எண்ணவில்லை; இது போன்றே இவனுடைய திருமார்பில் அமர்ந்த பின்னர் தாமரையை இவள் எண்ணுவதில்லை. சாந்தோக்யம் - நோபஜநம் ஸ்மரந் இதம் சரீரம் - முக்தன் தனது முந்தைய சரீரத்தை

நினைப்பதில்லை- என்பது போன்று, முக்தர்கள் ஸம்ஸாரத்தை எண்ணாதது போல, இவரும் தாமரையை எண்ணுவதில்லை.

வ்யாக்யானம் - (செய்யகோலத் தடங்கண்ணன்) ஒரு சாயையிலே மேகம் வர்ஷியா நின்றால் அவ்விடம் குளிர்ந்திருக்குமோபோலே, இவள் திருக்கண்ணிலே அவன் திருமேனியில் நிறமூறி இவள் மையகண்ணாளாயிருக்கும்; “மைப்படிமேனி”யிறே. அதை ஒருபடியே பார்த்துக் கொண்டிருக்குமிறே இவள். அவளை ஒருபடியே கடாஷித்துக் கொண்டிருக்கையாலே அவள் திருமேனியின் சிவப்பூறி இவன் புண்டரீகாஷனா யிருக்கும்; “செய்யாள் திருமார்பினில் சேர் திருமா”லிறே. இருவர்படியும் இருவர் கண்ணிலும் காணலாம்; அவன்படி இவள் கண்ணிலே காணலாம், இவன்படி அவன் கண்ணிலே காணலாம். இவர்களுடைய கண் கலவி இருக்கிறபடியிறே இது. சிவந்து தர்சநீயமாய்ப் பரப்பையுடைத்தான திருக்கண்களையுடையவன். இவர் கவி விண்ணப்பம் செய்யக் கேட்டு அத்தாலே வந்த ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு அவன் பிராட்டியைப் பார்க்க, அவள் “அந்யபரதை பண்ணாதே அதைக் கேட்கலாகாதோ?” என்று ப்ரேரிக்க, இப்படி காணும் கேட்டது.

விளக்கம் - (செய்யகோலத் தடங்கண்ணன்) - ஓர் இடத்தில் மேகம் மழை பெய்யா நின்றால் அந்த இடம் குளிர்ந்து காணப்படும்; அதே போன்று அவனுடைய திருமேனியை இவள் எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளதால், அவனுடைய திருமேனியின் நிறமானது இவளுடைய திருக்கண்களில் ஊறியபடி இருந்து, இவளுடைய திருக்கண்கள் மைதீட்டப்பட்டது போன்று உள்ளன; திருவிருத்தம் (94) - மைப்படிமேனி - அல்லவோ அவன்? தனது திருமார்பில் உள்ள அவனை இவன் எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளதால், அவளுடைய திருமேனியின் சிவந்த நிறமானது இவனுடைய திருக்கண்களில் ஊறியபடி உள்ளது; ஆகவே இவன் தாமரைக்கண்ணனாக உள்ளான்; திருவாய்மொழி (9-4-1) - செய்யாள் திருமார்பினில் சேர் திருமால் - அல்லவோ அவள்? எனவே இருவருடைய விதங்களையும் இருவருடைய திருக்கண்களில் காணலாம். இவர்களுடைய கண்களின் சேர்த்தி உள்ள நிலை இதுவே ஆகும். சிவந்து, காண்பவர்கள் களைப்பைப் போக்கும்படியாக, விரிந்த திருக்கண்கள் கொண்டவன். இவர் தனது

பாசுரங்கள் மூலம் அவனிடம் விண்ணப்பம் செய்தபடி உள்ளார்; அப்போது எழுந்த மகிழ்வு காரணமாக அவன் பெரியபிராட்டியைக் காண்கிறான்; உடனே அவன் “மற்றவர்களை நோக்காமல் ஆழ்வார் உரைப்பதைக் கேட்கலாகாதோ?”, என்கிறான்; இவ்விதமே அவன் கேட்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (விண்ணோர் பெருமான் தன்னை) இக்கண்ணின் குமிழிக் கீழே விளையும் நாட்டைச் சொல்லுகிறது. இக்கண்ணழகும் இச்சேர்த்தியழகும் காட்டிலெறித்த நிலாவாகாமே அநுபவிக்கைக்கு போக்தாக்களையுடையவனை; “தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர் பரவும் தலைமகனை” என்கிறபடியே. பெரியபிராட்டியாரும் அவனுங் கூடவிருக்க, நித்யஸூரிகள் ஓலக்கங் கொடுக்கவாயிற்றுக் கவி கேட்பித்தது. (மொய்ய சொல்லால்) விஷய வைலக்ஷணயத்தை அநுஸந்தித்து, “கவி பாட” என்று ஒருப்பட்டு, “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்று மீளுகையன்றிக்கே, விஷயத்துக்கு நேரான பாசுரமிட்டுக் கவி பாடப்பெற்றேன். மொய் என்று செறிவைச் சொல்லுதல், பெருமையைச் சொல்லுதல்; ச்வதபந்தமாயிருக்கையன்றிக்கே கட்டுடைத்தாயிருக்கை யாதல், விஷயத்தை விளாக்குலை கொள்ளவற்றாயிருக்கையாதல். (இசை மாலைகள்) பரிமள ப்ரசுரமான மாலைபோலே, கேட்டார் துவக்குண்ணும்படி இசை விஞ்சியிருக்கை. (ஏத்தியுள்ளப் பெற்றேன்) “மந: பூர்வோவாகுத்தர:” என்கிற நியதியில்லையாயிற்று இவர் பக்கல். நினைத்தன்று போலேகாணும் ஏத்திற்று. அவன் நினைவு மாறாமையாலே இது சேர விழுமிறே; “என் முன் சொல்லும்” என்றாரிறே. திருவாய்மொழி (7-9-3) - “நாமுதல் வந்து புகுந்து நல்லின்கவி தாமுதல் பத்தர்க்குத் தான் தன்னைச் சொன்ன” தாகையாலே சேர விழுமிறே.

விளக்கம் - (விண்ணோர் பெருமான் தன்னை) - இந்தக் கண்ணழகும், அவனுடன் உள்ள சேர்த்தி அழகும் காட்டில் வீசப்படும் நிலவு போன்று வீணாகப் போகாமல், அநுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடியான அநுபவிப்பவர்களைக் கொண்டவன். திருவாய்மொழி (2-6-3) - தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர் பரவும் தலைமகனை - என்பது போன்று ஆகும். ஆகவே பெரியபிராட்டியாரும் அவனும் சேர்ந்திருக்க, அந்தச் சபையில் நித்யஸூரிகளும் நிறைந்து நிற்க, இப்படிப்பட்ட நிலையில் ஆழ்வாருடைய பாசுரங்கள் அவன் கேட்கும்படியாகச் செய்தான். (மொய்ய

சொல்லால்) - ஸர்வேச்வரனுடைய மேன்மையை திருவுள்ளத்தில் கொண்டவராக, “கவி பாட” மனம் ஒருமைப்பட்டு, சாந்தோக்கியத்தில் – யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்பது போன்று அல்லாமல், அவனைக் குறித்துப் பாசுரம் பாடும் நிலையை நான் அடைந்தேன். “மொய்” என்பதன் மூலமாக செறிவு அல்லது பெருமை கூறப்பட்டது. இந்த விஷயமானது அனுபவிக்கத்தக்கதாக இருத்தல். (இசை மாலைகள்) - பரிமனம் நிறைந்துள்ள மாலை போன்று, கேட்டாரை மயங்கும்படியாகச் செய்கின்ற இசை மிகுந்த நிலை. (ஏத்தியுள்ளப் பெற்றேன்) - மந: பூர்வோவாகுத்தர: - மனம் முதலிலும் வாக்கு பின்னரும் – என்னும்படியாக உள்ள வரைமுறை ஏதும் ஆழ்வாரிடம் இல்லை. நினைத்தது போன்றே துதித்தார். அவனுடைய நினைவானது ஆழ்வாரிடம் மாறாமல் இருப்பதால் மனம் மற்றும் வாக்கு ஆகியவை சேர்ந்தே வெளிப்படுகிறது. திருவாய்மொழி (7-9-2) - என் முன் சொல்லும் – என்றார் அல்லவோ? திருவாய்மொழி (7-9-3) - நாமுதல் வந்து புகுந்து நல்லின்கவி தூமுதல் பத்தர்க்குத் தான் தன்னைச் சொன்ன - என்ற நாக்காக உள்ளதால் இவ்விதம் மனமும் வாக்கும் ஒன்றாக வெளிப்படுகின்றன.

வ்யாக்யானம் - “முடியானே”யில் கரணங்கள் விடாய்த்தாற்போலே, இங்கும் தனித்தனியேயாயிற்று அநுபவிக்கிறது. தாமும் காரணங்களோபாதி அந்வயித்தார். “நாட்டினாயென்னையுனக்கு முன் தொண்டாக”; அடிமையில் சுவடறியாத என்னை, “இவன் நம்முடையான்” என்று அங்கே நாட்டென்று நிறுத்தி வைத்தாய்; உன்னுடைய அங்கீகாரத்தைக் கொண்டு என் ப்ராத்தநமான கர்மங்களை வாஸனையோடே போக்கினேன். “பாட்டினால் இத்யாதி” பாடின கவி வழியாலே, ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வ சக்தியாயிருக்கிற நீ என் ஹ்ருதயதிலேயிருந்தமையை ப்ரகாசிப்பித்தாய். “கண்ணபுரத்துறையம்மானே”, பாடுவித்த ஊர் திருக்கண்ணபுரம். பாடுவித்த முக்கோட்டை இருக்கிறபடி. அப்படியே இவர் வாக்குக் கவி பாட, இவர்தாம் நம்மோபாதி அநுஸந்தித்தாரித்தனை.

விளக்கம் - அல்லது, “முடியானே” என்ற திருவாய்மொழியில் உடல் உறுப்புகள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாகத் தவித்தபடி நின்று அனுபவித்தது போன்று இங்கும் தனித்தனியே அனுபவிப்பதாக உரைக்கலாம். தானும் உறுப்புக்கள் போன்று

அனுபவித்து நின்றார். அடுத்து, பெரியதிருமொழி (8-10-9) – நாட்டினாய் என்னை உனக்கு முன் தொண்டாக – என்னும் பாசுரத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார்; கைங்கர்யத்தில் எந்தவிதமான ஈடுபாடும் இன்றி இருந்த என்னை “இவன் நம்முடையவன்” என்று நிறுத்தினாய்; உன்னுடைய இத்தகைய அங்கீகாரம் மூலமாக நான் எனது கர்மபலன் அனைத்தையும் அடியுடன் போக்கிக்கொண்டேன். பெரியதிருமொழி (8-10-9) – பாட்டினால் – என்னுடைய கவியின் மூலமாக, அனைத்தையும் அறிந்தவனும் அனைத்து சக்திகளும் கொண்டவனும் ஆகிய நீ, எனது இதயத்தில் இருந்த நிலையை வெளிப்படுத்தினாய். பெரியதிருமொழி (8-10-9) – கண்ணபுரத்து உறை அம்மானே - என்னைப் பாடும்படிச் செய்த திவ்யதேசம் திருக்கண்ணபுரம் ஆகும். இவருடைய வாக்கானது கவி பாட, நம்மைப் போன்று அனுபவித்து எண்ணினார்.

வ்யாக்யானம் - (வெய்ய நோய்கள் முழுவதும்) “அவச்யமநுபோக்தவ்யம்” என்கிறபடியே அநுபவித்தாலல்லது நசிக்கக் கடவதல்லாத கர்மங்கள் அடைய நசித்து. (வியன் ஞாலத்து வீயவே) இவ்வியூதியிலேயிருக்கச் செய்தே, இது அடையப் போயிற்று என்று சொல்லலாம்படியாயிற்று பகவதநுபவத்தாலே பிறந்த வைசத்யம். பனை நிழல்போலே என்னையொருவனையும் நோக்கிக் கொள்ளுகையன்றிக்கே, ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போலேயாம்படி, நான் இருந்த விபூதியிலுண்டான கர்மங்களும் அடைய நசித்த தென்னவுமாம். அங்ஙனமன்றிக்கே, “வியன்ஞால”மென்று வேறொரு தேசம் போலேயிருக்கச் சொல்லுகையாலே, தான் “வீற்றிருந்தேழுலகு” அருளிச்செய்கிறது பரமபதத்திலேயிருந்து போலேகாணும் என்று அருளிச்செய்வர. பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே அங்குற்றாராய்த் தோற்றினபடி, திருவுள்ளம் அங்கேயாய், விஸ்மயநீயமான ஞாலமென்னுதல், பரப்பையுடைத்தான ஞாலமென்னுதல்.

விளக்கம் - (வெய்ய நோய்கள் முழுவதும்) – அவச்யம் அநுபோக்தவ்யம் - அநுபவித்தே தீர்க்கவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அநுபவித்தால் அல்லாமல் அழிந்து போகாமல் உள்ள அனைத்து கர்மங்களும் அழிந்து, (வியன் ஞாலத்து வீயவே) – “இந்த உலகத்தில் உள்ளபோதிலும் இவை அனைத்தும் அழியப்பெற்றேன்”, என்று கூறலாம்படியான நிலை உள்ளது; இது பகவத்

அனுபவத்தால் ஏற்பட்ட தெளிவாகிறது. பனைமரத்தின் நிழல் போன்று, தான் ஒருவரை மட்டுமே நோக்கிக் கொள்ளாமல், ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப் போன்று மாறும்விதமாக உள்ளவர். அல்லது “வியன் ஞாலம்” என்று வேறு ஒரு இடத்தை கூறுவது போன்று உரைப்பதால், “வீற்றிருந்து ஏழ் உலகு” என்னும் திருவாய்மொழியை பரமபதத்தில் தான் இருந்து அருளிச்செய்வது போன்று உரைப்பதாகவும் கொள்ளலாம்; அதாவது இவருடைய திருவுள்ளம் அங்கே இருப்பதாகக் கருத்து. வியன் ஞாலம் – வியக்கவைக்கும் உலகம், பரந்த உலகம்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 22)

இதனைக் கேட்ட பெரியபிராட்டி, “அப்படிப்பட்ட தயை நம்மிடம் உள்ளதோ?”, என்று வினவினாள். இதற்குப் பதில் அளிக்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் – பாபநாம் வா ... ந அபராத்யதி - பாபம் செய்தவன் என்றாலும் கருணை காண்பிக்கவேண்டும், அபராதம் செய்யாதவன் யாரும் இல்லை - என்று கூறுவதிலிருந்து இந்தத் தன்மை விளங்குகிறது. ஸர்வேச்வரன் தேவர்களுடைய செயலை நிறைவேற்றுவதற்காக எந்த ஒரு திவ்யமங்கள் திருமேனியை எடுத்துக்கொள்ளும்போது நீ செய்வது என்ன? அதற்கு ஏற்றபடியான ஒரு திருமேனியை எடுக்கிறாய். அவன் இராமனாய் அவதரித்தபோது ஜநகராஜனின் திருமகளான சீதையாய் அவதரித்து, இராவணனை அவனுடைய அனைத்து உறவினர்களுடன் அழிப்பதற்காகவும், விபீஷணனை அங்கு நிலை பெறும்படிச் செய்வதற்காகவும், அசோகவனத்தில் இருந்து, காட்டை அழித்து நாடாக்குவது போன்றும் களையை வெட்டி பயிராக்குவது போன்றும் நல்லவர்களைக் காக்கத் தீயவர்களை அழிப்பது போன்றும் இராவணனை இராமன் வதைத்த பின்னர் அசோகவனத்தில் உனக்குத் தீமைகளை ஏற்படுத்திய அரக்கிகளை அழிக்க முற்பட்டான். அப்போது அனுமன் மூலமாக இராமனுக்கு நற்சொற்கள் உரைத்து,

இராமனைத் தடுத்து உனது உயர்ந்த க்ருபையை நீ வெளியிட்டாய். அதனை எண்ணியே நான் அச்சம் இன்றித் துதிக்கிறேன்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்